

LA CAMPANA DE GRACIA.

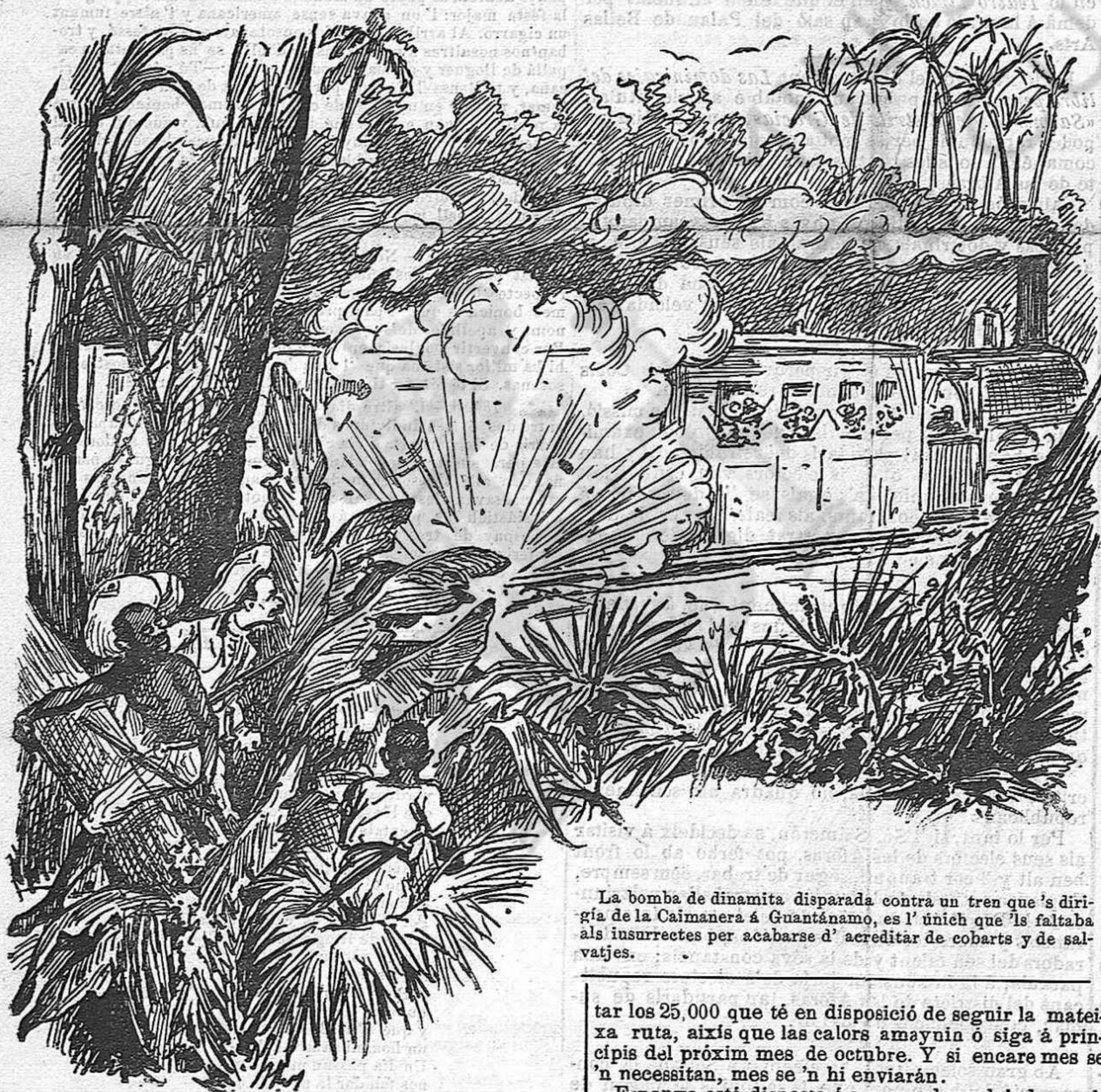
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números a través: 10 céntims

ADMINISTRACIO Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

MAMBISOS ANARQUISTAS

La bomba de dinamita disparada contra un tren que s' dirigia de la Caimanera a Guantánamo, es l'únic que 'ls faltaba als insurrectes per acabar-se d'acreditar de cobarts y de salvatjes.

tar los 25,000 que té en disposició de seguir la mateixa ruta, aixís que las calors amaynin o siga a principis del próxim mes de octubre. Y si encare mes se 'n necessitan, mes se 'n hi enviarán.

Espanya está disposada á apagar ab raudals de sanch de las sévas venas l' incendi pavorós de una insurrecció parricida. No li falta abnegació y l' ardimient li sobra.

Marxan los nostres soldats ab la rialla als llabis: s'embarcan los reservistas, ofegant las llágrimas que arranca dels seus ulls la cruel separació de sas familias; pero uns y altres están ben imposats de sos patriótics debers, y cumplirán com á valents, sense medir los perills, ni escatimar l'únic tresor que pos-

seheixen: la vida, l' existencia hermosejada pel vigor de la joventut.

La patria pot ben enorgullirse dels seus fills.

¡La patria!... Santa paraula que desperta 'ls sentiments mes nobles, convertint á un poble tingut per decadent en poble d' héroes!

¡Llástima que no tothom sapiga connoures á las sevas invocacions!...

Perque la generositat del poble sacrificant als seus fills en aras de la integritat nacional, y l' abnegació del soldat anónim, corrent a afrontar la mort en defensa de l' honra de la nació, contractan ab l' actitud egoista y desalmada de aquells qu' en la patria sols hi han vist sempre materia explotable pera la satisfacció dels seus apetits.

Aixís com pel poble la patria resideix en lo cor; per ells la patria resideix en lo ventre.

Y no creuhen en la virtut ni en l' abnegació del poble, per no ser ells capassos de sentir-las... No hi creuhen; pero se 'n aprofitan.

Si en materia explotable han convertit sempre todas las desventuras públicas, per qué no han de fer també lo mateix us, de las ilusions mes santas del poble que 's troba baix lo seu domini?

Y aixís es. Mentres dura la guerra es imposible combatre'ls ni hostigarlos, á pretext de no perturbar á la nació ab intempestivas campanyas políticas. Ben clarament ho diuhen:—Signeu patriotas, deixeuos tranquils.

¿Y qué fan ells, en cambi, per mereixer una tal consideració?

Distribuhits en los balnearis se xalan y 's recrean com si la desventurada Espanya signés una nova terra d' Xauxa, una reproducció millorada del paradís terrenal, en lo qual ells poden cruspirse todas las pomas, sense temor al càstich de una expulsió.

Y encare aquest es l' aspecte mes inofensiu de la seva conducta.

L' altre dia ho deya un periódich en pintoresch y animat llenguatge:

«La primera impresió que 's reb al arribar á las Provincias Vascongadas es dolorosissima, puig lo que allí passa contrasta verdaderament ab lo que succeheix á l' isla de Cuba.

»En lo palau de Miramar, no obstant la gravetat de las circunstancias, un ministre malalt emplea 'ls seus ocís en destruir la inamovilitat judicial, en erigir lo caciquisme en árbitre de la justicia municipal, en destruir l' organizació dels notaris, y en entorpir la marxa dels negocis suscitant duptes respecte la validés dels documents públichs.

»Dona pena veure com reb en la seva cort bizantina legions de jutjes que 's presentan adoptant postures humillants davant del gran cacich de la Concha.

»Hi ha ademés que consignar com s' emplea l' diner que han rebut certs diplomáticos pera estudiar ó fer en l' extranger investigacions que no tenen res que veure ab las peripecias del bacarrat ni ab las alternatives del trata y quaranta.

»Al veure aixís empleat lo diner del Erari públich

LAS DOS PATRIAS

GRAN, admirable, assombrós es l' exemple qu' está avuy donant Espanya davant del mon civilisat ab motiu de la guerra de Cuba. En pochos mesos la nació espanyola acaba d' enviar á l' altra banda de l' Atlántich un exércit de 75,000 homes, sense con-

10138

lo viatger se troba satisfet a Fransa, ahont si bé hi ha molts caballers de indústria, no poden ostentar nombraiments del govern, ni poden escudar sas empreses particulars ab los tondos del Tresor oficial.»

Després de la trista qüestió Mora, 'l diable tira de la manta y 's descubreix lo pastel de la qüestió del *Alliance*, que a tan baix lloch ha posat la dignitat y 'l prestigi de la nació espanyola.

Se tracta de un barco nort-american que carregat d'armas y municions destinadas als insurrectes, y trobantse en ayguas jurisdiccionals de Cuba, es cridat inútilment a capítul per un barco de guerra espanyol. Lo vapor contrabandista té millor màquina que 'l *Conde Venadito*, y 's escabulleix rihentse de las sevas intimacions y canonadas.

Y quan som nosaltres los que deuriem reclamar als Estats Units, es lo govern american qui reclama y obté de part del govern espanyol una satisfacció completa.

Al principi aquesta vergonya 's tapava ab lo vel del sigilo diplomàtic. Pero després s' ha sapigut tot. Un passatjer del *Alliance* ha declarat que 'l barco duya armas y 's trobava a menes de tres millas de la costa de Cuba, y 'l funcionari que desempenyava 'l càrrech de ministre espanyol a Washington, ha demostrat que 'l govern, avants de donar la satisfacció exigida, no ignorava totes aquestas circumstancias... Y a pesar de tot, lo nostre govern, per no indisposarse ab el dels Estats Units va sacrificar al comandant del *Conde Venadito*, rellevantlo del mando, com si al cumplir ab lo seu deber, hagués comés una extralimitació imperdonable. ¡Sempre rompente la corda per la part mes fiaca!

¡Que valen los sacrificis del poble generós pera realisar lo nom d' E-panya, si no falta may qui 's gosa en deprimirlo?

Després ha vingut D. Antón esforçantse en calmar la pública indignació ab una de aquellas sofisticas teorías, que son lo seu recurs predilecte en tots los moments difícils.

No estant reconeguda la beligerancia dels insurrectes cubans, no 's pot dir que siga un acte il·licit 'l enviarlos armas y municions. Y ademés, lode las ayguas jurisdiccionals es una qüestió molt discutible.

Ab una mica mes proposa als contrabandistas dels Estats Units que portin a Cuba totes las armas que tingan per convenient y 'ls ofereix los nostres soldats per ajudarlos a descarregarlas y ferlas a mans dels insurrectes.

¡Quanta insensates!...

Pero 'l govern es aixís: mentres lo país s' escola realisant lo mes admirable dels sacrificis, los governants menjan y disfrutan y s' indignan a la mes petita presunció de que pujan amohinarlos. Volen menjar tranquils.

¡La patria del cor sempre sacrificada a la patria del ventre!

P. K.

o digne diputat per Vilafranca Sr. Lostau que ab tant acert presidí 'l *meeting* lliure-pensador del Circo Equestre, va fer molt bé en no disoldre'l com pretenian molts, a penas lo delegat del governador Sr. Manzano, impedí que un dels oradors fes us de la llengua catalana.

Lo Sr. Lostau formulá una enérgica protesta, que produhí 'ls següents resultats:

Primer: la destitució de un funcionari que s' havia excedit en l' us de las sevas atribucions.

Y segon: lo reconeixement oficial del dret que té 'l poble catalá a fer us del seu idioma en tots los actes públics que celebri.

L' enteresa y 'l tacto desplecats pel Sr. Lostau son dignes dels majors elogis.

Una partida insurrecte de 200 homes estava cremant un ingeni, y un tinent ab disset homes va llansarse contra l' enemich, en defensa de la propietat amensada.

Lo xoch signé briós; pero terrible per aquell grapat de valents. Tres soldats anaren en busca de auxili, y quan arribá la columna, trobaren cadàvers y horriblement mutilats als catorze soldats y al tinent, víctimas de la ferositat dels insurrectes.

¡Pobres héroes de la patria! Tots quinze mereixian la faixa y van trobar la caixa.

No serán may capassos de fer una cosa semblant, ni en Romeró Robledo, ni cap del seus companys de ministeri.

Un párrafo de *La Bandera progresista*:

«Hay muchos cobardes, muchos traidores en el seno del partido revolucionario: empujan, pero no van ellos; gritan, pero esconden la lengua; hacen cojer las armas, y ellos cojen el *petate*, hasta que el movimiento se realiza, para aparecer después con aire de héroes si triunfan, ó mostrarse dolorosamente sorprendidos, si salen derrotados.»

¡Oh divino Vallés: ¿qué te 'n sembla de aquest retrato?

¡Oh divino Vallés, tú qu' ets de la confraria, pren candela!

Los brios que han tret los del Ferrol durant alguns dias hauria de emplearse en assumptos de mes sustancia, que no en disputar sobre si un barco espatllat s' ha de adobar en aqueil arsenal ó en los astillers de Bilbao.

¡D' altra manera llaurarian los bous de la restauració si 'l poble espanyol treya l' energia sempre que la hagués de treure!

Ahir arribá a Barcelona l' *Orfeón pamplonés* societat coral de merescuda fama que té la gloria de haver cantat entre 'ls seus coristas al famós Gyarre, y que avuy mateix se distingeix encare per la excelencia dels seus tenors.

Si no tinguessin aquest mérit artístic, los obrers que componen l' *Orfeón pamplonés* son los representants de un poble viril y enter, sempre dispost a la defensa dels seus drets, y per aquest concep'e germá carinyós del poble catalá.

Las grans simpatías de Barcelona pels orfeonistas navarros no duptem un moment que 's posarán de relleu durant la seva estancia en la nostra ciutat, especialment en lo gran concert que donan aquesta nit en lo *Teatro Lirich*, y en el que tenen anunciat per demá a la tarde en lo gran saló del Palau de Bellas Arts.

En lo número del 6 del corrent *Las dominicales del libre pensamiento* publica un notable article titulat: «*Salmerón y el distrito de Gracia*», que sentim no poder reproduir per sa molta extensió; pero que recomaném a tots los nostres correligionaris del districte de las Aforas.

Salmerón que ha complert com lo primer diputat de la minoría republicana, ab sas brillants campanyas políticas y doctrinals ha honrat als seus electors, y aquells que s' oposin a que vaja a donar compte de la seva conducta parlamentaria cometen una descortesia, una injusticia y son víctimas de una veleidat altament censurable.

A Salmerón se 'l vá elegir perque anés a las Cortes a sostenir l' honra de la bandera republicana.

En rigor han faltat els que tenint la mateixa missió, de la nit al mati y per movils que no volém examinar, s' han declarat partidaris del retrahiment y han desertat lo puesto que 'ls electors van conferirlos. Aquests son los únics als quals se 'ls deu cridar a comptes; y no als constants, als leals, als que desde 'l primer al últim dia s' han mostrat dignes de la confiança dels seus electors.

Las novas corrents del retrahiment que a benefici excussiu dels monárquichs alguns mal aconsellats s' empenyan en fomentar, res tenen que veure ab lo passat. Salmerón va ser elegit per anar a las Cortes y no per fugirne, a l' hora que li passés pel cap ó en lo moment en que li aconsellesin sas conveniencias particulars, com altres diputats mes ó menos *divinos*, y que no han pogut menos de quedar en descubert.

Aixó es lo just y aixó lo iógich. Separarse de aquest criteri d' estricta justicia, no quadra als sentiments republicans.

Per lo tant, si 'l Sr. Salmerón, se decideix a visitar als seus electors de las Aforas, pot ferho ab lo front ben alt y 'l cor tranquil, segur de trobar, com sempre, l' aplauso entusiasta de tots los que treballan pel triunfo de la República, exempts de veleitats, de intemperancias y sobre tot de malas passions; a tots los admiradors del seu talent y de la seva constancia; en una paraula, a la inmensa majoría dels electors republicans del districte de las Aforas, tan partidaris de sumar, com enemichs de dividir.

Ab gran solemnitat s' ha efectuat a Solsona la consagració del bisbe nou, que 'ls solsonins se pagan de la seva butxaca.

La ciutat está mitj arruinada, decadent, perduda. La comarca agostada, pobre, miserable.

Y en mitj de tanta desolació 'ls de Solsona s' han decidit a costejarse un bisbe.

Per la seva mansuetut y pel carácter espiritual dels seus consols mereixen que 'ls hi dignem:

—Qué Déu vos fassa bons.

A UN CARCA D' IGUALADA.—Que 'ls partidaris del oscurantisme passan per tot a fi de lograr lo que 's proposan es cosa que ho sab tothom, així, es que no m' ha sorprés gens ni mica la poca latxa que ha tingut al publicar en lo número 129 de *La Barretina*, atribuhintlo als republicans de Igualada, l' escrit que 's distingeix per la poca solta qu' en ell campeja demostrant clarament l' enveja que li causa la popularitat de LA CAMPANA DE GRACIA.

La majoría dels republicans d' aquesta ciutat poden ser apàtics é indiferents en lo cumpliment de sos patriótics debers; pero no seré jó qui may per may 'ls fassi l' agravi de creurels capassos de degradarse fins al extrém d' escriure barbaritats en un periódich tan carcamal com *La Barretina*.

Volguer fer entendre que 'ls republicans igualadins se queixan de que LA CAMPANA ha fet perdre al poble la fé en Déu y que aixó es la causa de que hagi minvat son amor patri, es una xavacanada que si voste hagués tingut una mica de sentit comú, (cosa impossible en un llanut) s' hauria guardat molt bé d' escriurela, poig no haventhi ja llana a Igualada, segons voste mateix afirma, pot pensar que ja sab tothom que l' amor patri dels que sempre s' han distingit per son odi a LA CAMPANA DE GRACIA, y que ostentan en sa bandera 'l lema: Déu, Patria y Rey, consisteix en la destrucció, 'l robo, l' assassinat y la deshonra, com ho demostran sobradament las tristas jornadas d' Igualada, Olot, Cuenca, Alforjas, la sima d' Iguazuza y mil altres llochs regats absanchiliberal pels salvatjes absolutistas.

Tocant a lo que diu, respecte de l' autora dels versos que cita, «que a Igualada no la coneix ningú», com no 's veu la importancia que tal noticia puga tenir pel públich, hi ha qui suposa que aixó sols ho ha escrit per desahogarse de certa rabieta que va causarli algun temps enrera l' haverla de conèixer massa. ¿Es exacte tal suposició?

Y per acabar, dech advertirli que quan tingui la ocurrencia de fer un'altra *fazana* per l' istil de la que ara m' ocupa, procuri que *La Barretina* li tapí ben bé las orelles, perque aquesta vegada li surten tan que d' un' hora lluny el delatan.

Es consell que li dona la seva desconeguda,

MARÍA TRULLS ALGUÉ.

Igualada, Agost de 1855.

P. D. 'L no haver contestat abans ha sigut perque com *La Barretina* 's llegeix tant, fins ara no m' ha tocat a mi 'l torn de poguerme'n enterar.

CARTAS DE FORA.—*La Bisbal*.—A últims de agost dos companys anarem al poble de Monells a ballar sardanas, puig era la festa major: l' un anava sense americana y l' altre fumant un cigarro. Al arribar feyan los ensotnats una professó, y trobantnos nosaltres a uns 20 passos d' ella, se 'ns presenta un capell de lloguer y ab mals modos ens diu:—Tú pòsat l' americana, y tú llensa 'l cigarro, perque davant de Déu no es permés fumar, ni anar en mànigas de camisa. Lo mes bonich es que a la professó feyan encens que també es fum, y que qui de tal manera 'ns interpelava dny una cosa blanca desdota de una capeta, que talment semblava que anés ab la camisa fora de las calsas.—Nosaltres varem fer lo que devíam per evitar un escándol, y al dirli que comunicariem lo fet a LA CAMPANA DE GRACIA, aquell mossen, arrufant lo nas se va escorre com si un diable l' empaytés.

*. *Gironella*.—No es mala la gresca que s' ha armat en aquest poble a conseqüencia de uns sermons, dits a brams, respecte 'ls balls y lo que fan els solters y 'ls casats. Y lo mes bonich es que 'l pare predicatore ha anunciat que diria 'ls noms y apellidos dels que en concepte seu fan certas cosas. Per convertir l' iglesia en lloch de murmuració y escándol no hi ha millor sistema que 'l que 's proposa seguir lo nostre ensotnat. Si té pit per tirar endavant, cregui que riurém.

*. *Ibissa*.—L' altre dia 's va promoure un gran escándol entre dos ó tres individus de sotana en un dels més apartats barris de la part alta de la ciutat. Allí, per lo vist se donaren cita pera surrarse la badana. La presència de algunas personas que allí s' esqueyan deturá a aquellas fieras negras que amenassavan despedassarse. Ab motiu de lo qual lo govern eclesiástic ha prohibit a un dels antagonistas, lo dir missa per espay de tres mesos, y durant lo transcur de dos anys conferir los sacraments, ademés de alguns exercicis espirituals que se li varen imposar. ¡Com está 'l gremi!

DESDE CUBA

Potrero «*La Malatraca*»
Agostó.—De un suscriptor
al catalá Director
de LA CAMPANA DE GRACIA.

Su mercé, que es hombre llano, perdonará mayormente que li escriba la presente en catalán castellano. Hay aquí tal cambalache de lenguas, que un servidor ya no té present si *onor* se pone ab *h* ó sense *h*. Por lo tanto, en cas de hallar faltas de litografía, espero que su hidalguía me las sabrá dispensar.

Pues señor, ha de saber qu' esto está muy mal parao y que d' un lao ó otro lao un hom ni sabe qué hacer. Un día passan mambisses, nos fan dar la mar de *guita* y nos explican que horita vamos tots a ser felisses. L' endemá passan soldaos, s' atipan de ñame y coco y 'ns dicen que dins de poco quedaremos arreglaos. Vuelven los filibusteros, nos dan una arremetida y por buena despedida pegan fuego a los potreros

Retornan después las tropas,
gritan un xich *viva España*,
y s' beuhen tota la canya
y fins se 'ns menjan las copas.
Lo qual que paguem los platos
que nosotros no rompemos,
y que al final nos quedemos
hechos unos mentecatos.
Un servidor vive ya
de molts anys en esta tierra
y sé, cuando se arma guerra
el pan que en Cuba se dá.
El que vive entre el barullo
de la costa y tiene suerte,
molts cops hasta s' hi divierte
y le gusta que haya embullo.
La guerra no es siempre ingrata,
y si uno no es un guanajo
ab un poco de trabajo
fins puede guanyarhi plata.

Pero aquí, en el interior
usted no pot figurarse
lo que tiene que aguantarse,
apreciable Director.
Desventurado del pobre
que está en el monte cubano
si no le alarga la mano
Nra. Sra. del Cobre....
Vender, por lo regular,
quando pasa gente armada
casi bien no cuesta nada:
lo difícil es cobrar.
Los unos á tall de plaga
los otros con la violencia,
com última conveniencia
pot dirse que nadie paga.

Tenint en cuenta todo esto,
la gent del campo anhelamos
que vean si al fin logramos
que la guerra acabi presto.
Nada de contemplaciones.
plantar bien la nuestra enseña
y dar un buen fart de leña
á estos tunos cimarrones.
Paliza á los cuatro alevés
que chillan con malas artes,
y pronto; si pot sé el martes,
que no s' deje para el jueves.

Si soportamos l' alarde
de esos pendejos sin nombre,
quando anirém á fer l' hombre
poiser ya haurém hecho tarde.
¿No hem quedado en guardar Cuba
por España eternamente?
Pues privemos seriamente
que el laborantismo suba.
Estamos ya sin camisa,
y dada la situación,
defender el pantalón
porta prisa ¡mucha prisa!
Estas son nuestras querellas
y esta es, tal como la digo,
l' aspiración de su amigo
y servidor:—Pep Comellas.

C. Gumá.

LO PATRIOTISME

L' últim s' ha aclarit la cosa!
Fins ara, las personas ignorants
—y nosotros también: ¿per qué ne-
garlo?—ns creyam que 'l patrio-
tisme era una idea vaga, un senti-
ment inexplicable, un afecte que
se sent y no pot expresarse ab ver-
dadera exactitud....

No hi ha res de tot aixó. Ara
acaba d' averiguarse.
Lo patriotisme, lo patriotisme
auténtic y legitim, es una cosa de
goma elástica que s' estira, s' ama-
gona, s' fa gran, s' encongex, surt á la superficie, s' ama-
ga.... á gust del consumidor.

Al actual govern conservador pertany la gloria d' aquest
descubrimient.

Segons ell, ab un bon patriotisme.... y una cara construhida
á proba de bomba, tot queda arreglat desseguida.

¿Convé que 'l poble calli?
Ha de callar.... per patriotisme.

¿Convé que cridi?
Lo patriotisme necessita dels sens crits.

¿Enviém un exércit á Melilla?
Per patriotisme li hem enviat.

¿Torna l' exércit ab las mans al cap y la qua entre camas?
Lo patriotisme ha exigit aquest sacrifici.

¿Aguantém lo tractat de Marruecos?
Es per patriotisme.

¿Los moros no 'l cumplen?
Muixoni, per patriotisme.

Lo patriotisme es lo tap que apaga todas las indignacions,
ofega todas las protestas, desarma todas las energias....

En Cánovas deu pensarho á horas d' ara:
—Si 'l patriotisme no existís, sería precis inventarlo.—

¿Cóm s' ha fet lo descubrimient de las inesperadas y marave-
llosas condiciones elásticas del patriotisme?

Los Estados Unids ne tenen la culpa.

Un barco de la república nort-americana va acostarse á
Cuba ab intencions no molt santas.

Lo veu una embarcació de guerra espanyola; li crida 'l *quién
vive*; lo barco americá forsa la máquina y procura tocá 'l dos;
l' espanyol li dispara unas quantas canonadas....

¡Reclamacions al canto. Lo govern d' allá s' exclama ab lo d'
aquí; lo d' aquí s' arronsa davant del d' allá, y....

Consequencias del lance.
Desitució del capítá del barco espanyol.
Cessantia del nostre representant als Estados-Unids.
Y un grapat de satisfaccions á aquell govern.

¿Per qué tot aixó?
Per patriotisme.
Espanya estava llavors aixís y aixás y d' aquella manera, y
era precis quedar bé ab la república americana. Lo patriotis-
me ho demana imperiosament.

¿Vé després un periódich que descubreix aquell xanxullo gu-
bernamental-patriótic?...
Aquest periódich, per patriotisme hauría de callar. Aques-
tas cosas tan... heroycas, no s' explican al públich.

¿Lo representant espanyol als Estados-Unids pren la paraula?
¡Quina imprudencia! Siquiera per patriotisme havia de ser
mut.

¿Lo comandant del barco espanyol, perseguidor del americá,
publica las sevas impressions?
¡Quina falta de patriotisme!

Inútilment tota la premsa excita al Govern á que procuri
sincerarse, defensarse, explicar las anomalias que 'l país en-
treveu en la seva conducta....

Lo Govern calla... per patriotisme. Lo patriotisme va obli-
garlo á ser condescendent ab los Estados-Unids; lo patriotisme
li aconsellá la cessantia d' uns empleats espanyols; lo patrio-
tisme li impedeix explicar las sevas inexplicables resolucions.

Es imposible demanar un trasto de mes fácil maneig ni mes
numerosas aplicaciones: lo patriotisme serveix per tot lo ima-
ginable.... y per algunas otras cosas mes.

Segons la fórmula del patriotisme inventat últimament,
aquesta paraula misteriosa serveix:

Per fer agafar las armas al poble.
Per férlashi deixar.

Per negarse á lo que aquest demana ab modos.
Per oposarse á lo que pretén ab violencia.

Per tapar bocas.
Per obrir bossas.

Per fer, en resum, tot lo que al govern li sembla bé.
L' únich punt negre qu' en tot aixó s' vislumbra es lo dupte
en que 'ns trobém respecte á l' actitud ab que 'l país rebrá la
portentosa novedat.

Perque, una de dugas:
O 'l poble, per patriotisme, acepta la interpretació que al
patriotisme dona 'l govern.

O acaba per comprendre que aquí lo verdaderament patrio-
tic sería alsar la cama y dcoar una puntada de peu á.... á.... á....
M' ho callo.

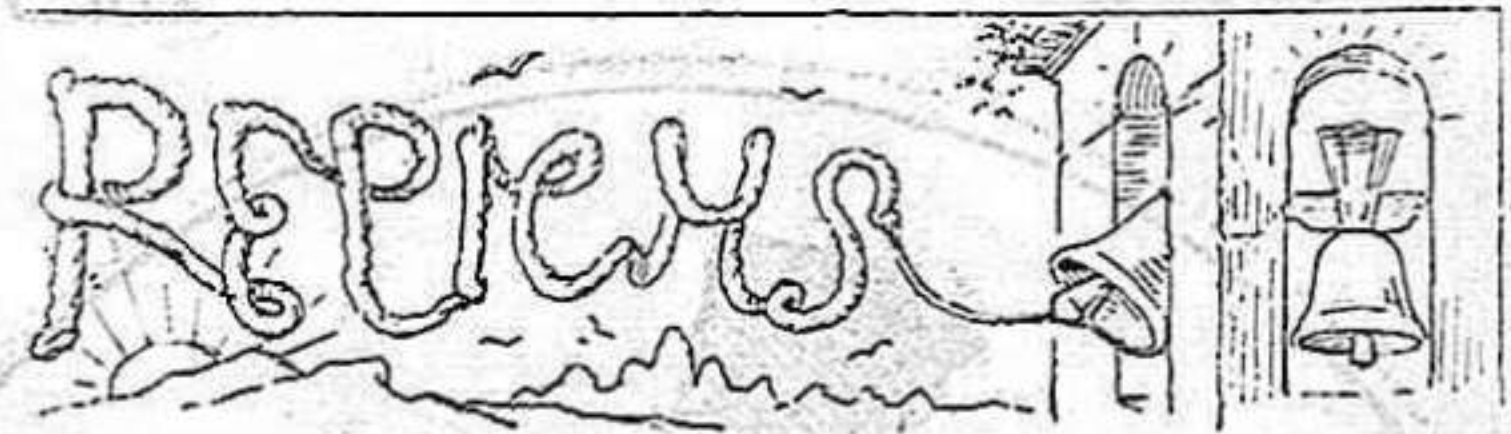
Y creguin que no es per patriotisme.

FANTÁSTICHE.

UN VIGILANT

Los vapores que se acercan
vienen juntitos....
no sé si son *compares*
ó soldaditos.

Un detall de las festas de Solsona.
«En lo mateix moment en
que 'l Nunci y la seva comitiva
passavan per sota un arch cons-
truhit baix la direcció del deli-
neant Sr. Falp, aquest senyor
moría, víctima de un atach d'
asma.»

No podrá queixarse la iglesia
solsonina: lo restabliment del bisbat s' inaugura ab
un enterro y uns funerals.

Aixís els hi anés tan bé á aquells pagesos la cullita
del vil....

Lo director de Correos y Telégrafos s' ha disculpat
del mal servey de 'las líneas, dihent:

—Es preciso saber que solo me dan 14,000 palos,
quando los que yo necesito son 80 000.

¿Será veritat, Sr. Luna, que vosté vol palos? Lla-
vors presenti la dimissió del càrrech, fassas periodica-
ta, y jo li asseguro que no n' hi faltarán.

Asturias apenas entrega soldados en los reemplazos
del exércit.

Asturias apenas satisfá al Estat lo 40 per cent de
las cantidades presupostadas.

Lo gran cacich de Asturias es lo Sr. Pidal, repre-
sentant de las honradas massas.

Y en Pidal por a una barba
negra, espessa, colossal,
¡quants gatuperis no tapa
la barbassa de 'n Pidal!

Lo bisbe de Sión ha publicat una pastoral encami-
nada á demostrar que la Iglesia y 'l soldat de la pa-
tria están íntimamente unids per vinculs sacratísimos.
¿Es veritat! Los soldados de la patria moren, y la
Iglesia 'ls canta las abollas *mediantibus illis*.

Y á propósito.
Mientras España realiza l' inmens sacrifici de en-
viar lo floret de la seva joventut á Cuba, y á l' I-la
mortífera se 'n van lo mateix los homes solters del
servey actiu que 'ls casats de la reserva; los que hi
tenen obligació y 'ls que sentan plassa voluntaria-
riament, aquesta es l' hora en que encare no s' ha
presentat un sol capellá dihent:

—Vinga un arma y que 'm portin á Cuba.

Quan la guerra civil carlista, se llansavan al camp
trabucaires misíchs á dotzenas. Per defensar al es-
candalós rey de las húngaras, tots estavan á punt....
Mes quan se tracta de la defensa de la patria, no hi
senten de aquesta orella

¿No es cert que ab aquest contrast
demostran bé lo que son?
An, respongui.... ¿qué li sembla
Sr. bisbe de Sión?

Ara sí que podém dir que la guerra de Cuba está
acabada.

Lo general Azcárraga s' ha dirigit al gobernador
encarregantli qu' eviti que 'ls cegos vajan pels car-
rers de Madrid cantant coplas alusivas á la citada
guerra.

Aquest rasgo indubtablement ferirá 'l cor dels in-
surrectes, que s' apressurarán á depositar las armas,
qu' empunyan contra la mare patria.

Y al general Azcárraga se li podrá dir: «*Soñaba el
ciego que vela.*»

Un xiste de D. Anton.

—Quan en Sagasta diu als seus amichs que jo no
faré las próximas elecciones, no es qu' ell crega lo que
afirma. Aixís com avants els repartía cigarros, ara 'ls
dona bonas paraulas perque s' entretenguin.

Aixó vol dir que D. Práxedes ja té buyda la pe-
taca.

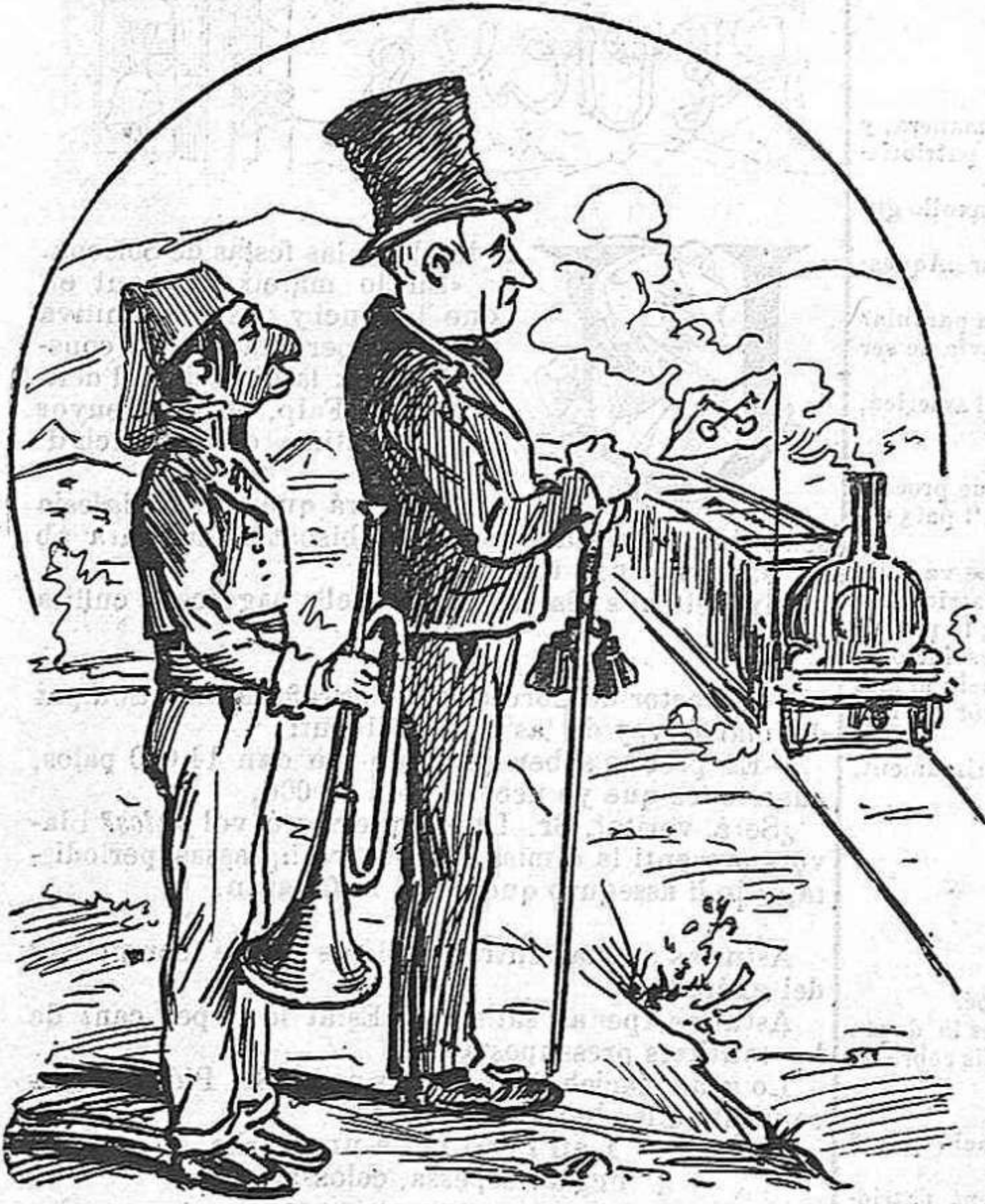
Avants los fusionistas fumavan, y ara escupen.

A alguns periódichs que han relatat las malas con-
dicions ab que las tropas espanyolas son transporta-
das á Cuba, 'l marqués de las Cinquillas els ha citat
davant dels tribunals, demandantlos de injuria.

En las querellas de injuria no s' admet la proba, de
manera qu' encare que 'ls periódichs hajan dit la ve-
ritat, no tindrán medi de demostrarla.

En vista de lo qual, el de las Cinquillas podrá dir:
—No hi ha com rossarse ab los pares jesuitas....
Sempre s' hi aprén alguna cosa.

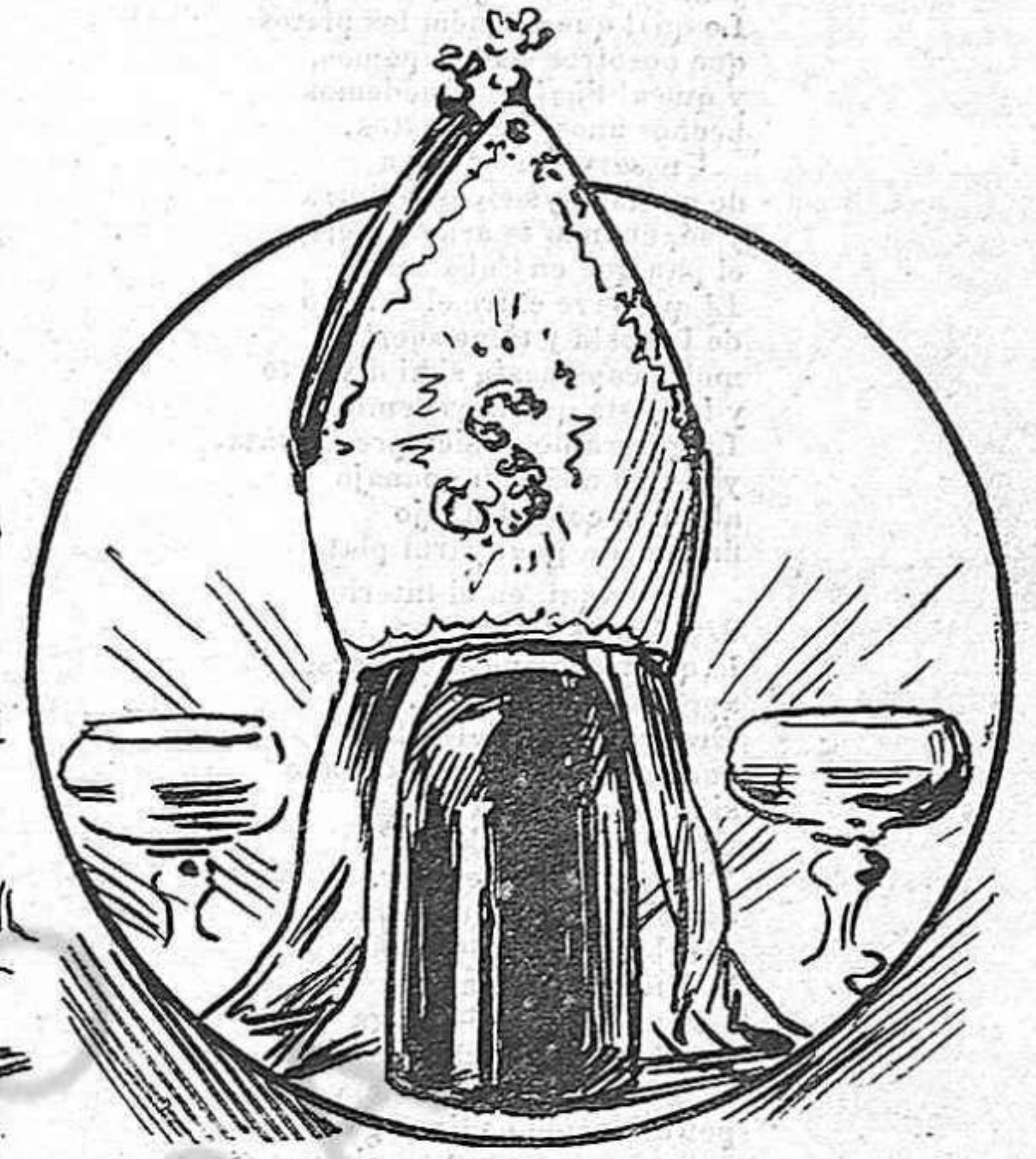
ESCUDELLA BARREJADA

LO VIATGE DE MONSEÑOR CRETONI.—Si 'ls arcaldes volen cumplir com cal, no tenen mes remey que presentar lo nunci al Nunci.

A SOLSONA.—Ja tenim bisbe, Sr. Pontons.
—Es veritat; pero de aquest bisbe 'm sembla que no 'n podrém tirar cap tros á l'olla.

Recorts de las grans festas solsoninas.

LOS TOREROS A FRANSA.—Lo govern francés els fa acompanyar porque no 's perdin.

A CUBA.—D. Arseni, continua estudiant, mentres espera que se sereni per comensar.

Al carrer del Mit-dia, va haverhi la senmana passada una escena de crits y xiulets que s'hi podian llogar cadiras.

Succehi que un home que vestia faldillas negres, y tenia al cap un pelat rodó del tamanyo de un duro sevillá, entrá en una certa casa, y després de apurar unas quantas copetas d'ayguardent, va permaneixent tancat ab una dona cosa de tres quarts d'hora, ab l'idea sens dupte de convertirla.

Al sortir de sos piadosos exercicis tothom li cridava:—Vóltal, y li dirigia altres piropos per l'istil, y ell tot sofocat, anava escorrentse dihent:—Per aquest malehit carrer no s'pot passar.

L'escena va cridar moltíssim l'atenció de aquell veínat, y aixó que 'ls que allí viuhén están ben curats de sustos.

A L'INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—A-me-ri-ca-na.
- 2.ª ANAGRAMA.—Carta.—Traca.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Cura de cristiá.
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Alcover.
- 5.ª GEROGLIFICH.—Com mes diners menos penas.

Ha endevinat totes las solucions los ciutadans Miquelet, E. Roca y Martí y Un corista catalá; n'han endevinadas 4, León de Glizzana y P. París; 3, Hipólit Llabris, Joanet Coral, Nitu de Tarragona, y A. B. Salau; y 2 no mes R. Anguela, y Sarevilo.

ENDAVINALLAS

XARADA

Aliment de molta estima
es prima;
es carrer de Barcelona

segona;

article gramátich es

invers-tres.

Sens moure molta jarana

cavila un poquet no més

y veurás en la Hu-dos tres

una població catalana.

UN APRENT.

TRENCA-CLOSCAS

RAPELA DE SILET.

Formar ab aquestas llettras lo títul de un periódich polítich.

CLIMENT PIERA.

GEROGLIFICH

LI

Carnot

ILLI

MUZÁRABE.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns: S. A. Morés, Dos Sorabuc, Leon de Glizzana, Francisquets, J. del Jape. Pepet de las Candelas, R. Violi, Joanet Xarremi, E. Lucena, Lluís M. Quintana, R. Pujol, J. Hernández y Llorens, F. Llera, Un suscriptor, V. M. J. (Premiá), Tomás Pells Avi, Llorens Cap-d'olla, Rafel Rutllán, D. S. (Vilafranca), Galán per tot, y Gonnells poétich.—Lo que 'ns envia aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadáns: Tin Figu, J. Sarevilo, J. Liqueu O., H. Vila M., J. Puató de C., Joanet Coral, M. S. (a) Noy de la goma, Pelotari, F. Carreras P., Un Aprent d'artista, Rama Shama, R. Amat, F. N. (Noy de Lleyda), Pere Carreres, Andreuht dels Cunills, Simon Dormis, J. Starams, Niu de Tarrassa, Aguilera, J. de's Castells, y Emili Llavallol.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá E. Vilaret: Lo sonet está bé y l'aprofi arém.—Rama Sama: Encerats.—J. Sallentag. Va bastant bé y veurém de aprofiarho.—J. R. (Bañolas): Ne parlarém la senmana próxima.—Li: Salvador: Están bé, sent mes aprofi: ble la segona que la primera.—J. Bover C.: Es bastant fluixet.—J. Ximó: Idem idem.—J. Vilaseca: L'assumpto es mes propi pera ser tractat en prosa que no en vers.—Xavier Alemany: L'article de que 'ns parla deuria traspapelarse: ho sentim molt; dispensi.—Anton del Corral: 8º aprofiarà alguna cosa.—J. Llagaña: L'assumpto no té prou interés pels nostres lectors.—Mata-capellans: To's los escrits han de venir firmats per persona que 'ns siga coneguda.—J. A. G. (Vich): No té prou interés.—Dolors T.: Ho aprofiarém.—Jumerca: Idem alguna cosa.—J. Bagnú: No fi a pr: u bé.—Manel S.: La seria no es prou adequada pel periódich y la festiva no 'ns fa 'l pes.—Un suscriptor: Li agrahim l'envio de un document tan curiós.—Pepito Llauné: 'Ns obligarà a registrar las carteras á veure si la trobém: de toias maneres ja ha perdut l'oportunitat.—Pepet Negre y Farigola: ¿Per qué no 'ns envia alguna cosa que siga menos floresca?—M. A. y G.: Aquells senyors necessitan sinapismes mes forts que 'ls que vosté tracta de aplicarlos.—Pepet del Vendrell: No 'ns ac'ba d'agradar: es incorrecte y poch fácil.—E. Riera: La trobém inadeguada, dit lo género dels nostres peridichs.—Chelin: La composició es fluixa.—J. Sala y Marigó: Unicament partint del concepte de ser una imitació de un'altra poesia castellana podém admetre la que va enviarnos, y que doná lloch á la contestació de que tant se lamenta.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centró, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA